

"Danferen"

et halvgentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,

udgivet af DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

"Danferen" udkommer hver Onsdag og Lørdag.

Pris pr. Aarsgang i De Forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forstud. Bestilling, Betaling, Adressforandring og alt angaaende Bladet adresseres til:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

Redaktør: Harald Jensen.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

"Danferen"

bliver sendt til Subskribenter, indtil udrustelig Ophjælpelse modtages af Udgiverne og al Ønske er betalt. i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Noar Vælgere henvender sig til Folk, der averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at sælge Opløsninger, da det uoverredes, behes de altid omtale, at de saa Overlysningen i dette Blad. Det vil være til Gavn og Nytte.

Stiftende Moder i Lægevidenskaben.

Af Dr. C. R. Rudolf Kretschmer.

II.

I Tilslutning hertil kan man ikke noksom fordømme den Ligegyldighed, hvormed Folk lader Fluene have lige uhindret Udgang til Hovedværelser og Smuds, idet Videnskaben lærer os, at en enkelt Flue paa een Dag kan inficere en Pot Mælk med Kolerabaciller i Hundredevis Kolonier i hver Draabe Mælk. I denne Retning giver vi ikke de fatalistiske Orientalere noget efter trods vor ubestregte høje Ophjælpning. Gæld der ovenfor er sagt om Koleragælder og saa for Tyfus og Tuberkulose, der i de fleste Tilfælde bliver behandlet af Publikum med en utilfredsiggende Stedsløshed.

Der er nemlig utvivlsomt lige saa stor Fare for gennem et Injekt. f. Eks. Husluene, at kunne saa paaført sig Tuberkulose, "den hvide Død", som man kunde kalde denne Nutidens Svøbe, der dog ikke synes at stramme os saa meget, som den burde, maatte fordi den forløber saa langsomt og kan antage saa mange mere eller mindre godartede Former, der kun af Lagerne kan spores tilbage til deres Oprindelse, den skæbte Bacil, Tuberkelbacillen.

Siden Raadvisningen af den Rølle, Mælken spillede for Udbræddelsen af denne Sgdom, har man jo anvendt et stort Arbejde paa at kontrollere disse Næringsmiddel, og det tør vel not betragtes som en væsentlig Binding i Kampen mod Tuberkulosen, at vi kan være saa nogenlunde sikre paa dette Punkt.

Vore Køer kan vi kontrollere, men hvem kan kontrollere Fluene? Thi de kan ogsaa have Tuberkulose.

Saa ofte, som man har undersøgt Fluene, som er fangne i en Svinestigtig Stue, har man fundet dem fulde af Tuberkelbaciller. Hvor let kan ikke en saadan tuberkuløs Flue, naar den næste Gang, den holder sit Maaltid, f. Eks. befinder sig i Kaffet, afgive nogle Bakterier til den Mad, som den sætter sig paa, og saaledes forbereder Smitten fra det ene Medlem af Familien til det andet, ja selv til helt andre Familier.

Der hjemme er vi ganske vist noget utilbøjelige til at anerkende Tuberkulosen Overtalelse som "Fodringstuberkulose" og holde maatte noget ensidigt paa dens overvejende hyppige Indbringning i Legemet af Luftvejen, men at Infektion kan ske paa den ovenfor nævnte Maade og ikke mindst, hvor der er Tale om Tuberkulose hos spæde Børn, er højt sandsynligt.

Moralen heraf er, at man, hvor der er Tuberkulose eller Tyfus i Huset, under Dødsstraf maa forhjæbe Fluene Udgang til Sghevarstet.

Af alle infektionsbærende Insektter er dog Moskito den, som mest har overtraffet Videnskaben ved at aflære sig som Bærer af Malaria, Koldfeber, Sumpfeber eller Intermitterende Feber.

Stillestående Vand, sumpet Jordbund, Rattetaage, Miasme, som alt er blevet anset for farligt til Malaria, viser sig kun at være gunstige Omstændigheder for Udtæknningen af disse almindelige Arter Moskitoer, og Teorien har sluttelig formuleret sig saaledes:

"Uden Moskito ingen Malaria".

Kærlig henv. af de afrikanske Bjergnegre forlangst har været klare herpaa, thi naar de drager ned paa Slet-

terne, sagde de, sit de en Sgdom, kaldet m b u, ved at et bestemt Insekt af samme Navn stat dem. Det er interessant at se, at Insektet mbu er Moskitoer, og Sgdommen mbu er Malaria.

Belyst af Moskito-Malaria-Teorien viser mange af de i Tropenerne Rejsefantastiske Foranfatninger sig at være overordentlig praktiske.

Nogle paaftaaede Maade, at "Miasma" et ikke kun en gennemtregende et Gæst, som min Pasha, som troede herpaa, medførte altid paa sine Rejser i Afrika et Par Moskitoer. Rejseherne i Punjab, som jage og fiske de værste Malariajumpe og ligge ude i deres Maade Nat og Dag, saa aldrig Malaria, fordi de ved Solnedgang indhulle sig i et særligt Klædebon, som dækker dem fra Hoved til Fod og altid holder en ulmende Ild vedlig i deres Haad.

Skønt mange nok tænkte sig, at Sgdommen trængte ind gennem Huden, saaledes som en russtift Læge paaftaaede, idet han havde, at han aldrig havde paadraget sig Sgdommen i Malariagene, fordi han altid sov med Maale og Handsker paa, saa synes det dog aldrig at være faldet nogen ind, at det kunde være Moskito'en, som ved sit Stik bragte Malariaparasitten ind i Blodet.

Nu, da Forbindelsen mellem Moskito og Malaria er godgjort, ses det, at de indbundne Erfaringer vedrørende Sgdommens Sæddaner lige saa let kunne anvendes paa Insektet.

Den er almindelig om Sommeren, navnlig i fugtige Sommer, og den der næsten ud om Vinteren.

Den er hyppig paa Landet og i Forstæder, sjelden i Centrum af de store Byer. Den angriber let Folk, som færdes ude om Natten og sover under aaben Himmel, navnlig, naar de ligger paa Jorden. Alle Omstændigheder, som begunstiger Udviklingen af Moskitoer vil ogsaa indvirke paa Malariaten, indfor Samfundet. Forrest i Rækken kommer Støledirektionen. Enhver faar jo seje for sin egen Dør. Jeg skal indskrænke mig til at give den fornødne Oplysning i Stolestagen.

Først vil jeg sige — ikke alene til Pastor Falk, men til alle mine Samfundssigtende — at det er mit indersigtede Ønske, at jeg maatte saa Naade og Bismod fra Herren til at udsætte min Gerning i Guds Rige uden at hæde en mod Samfundets Love og Regler. Og jeg tager neppe fejl, naar jeg tror, at det samme er Tilfældet med mine Brødre, som arbejder sammen med mig i Direktionen.

Med Hensyn saa til den af Pastor C. Falk fremfattede Betyndning eller Mistanke, at vi tværtimod Værsmøde Bestemmelse stulde have talde en tredie teologisk Læser til Trinitatis Seminarium, som Samfundets Menigheder skal lønne, da kan jeg — uden at komme ind paa, hvad der privat eller offentlig har været sagt eller skrevet om den Sag — oplyse, at Støledirektionen aldrig har tænkt paa at foretage en saadan Handling, langt mindre gjort det.

I Følge Værsmødet Bestemmelse paalagde det os at ansætte de fornødne Collegelærere, hvilket vi gjorde — deriblandt Pastor Harald Jensen. Han blev af Direktionen kaldet til Collegelærer ret og set for dette Stølears Vedkommende, og det blev en hel og fuld Fortaaelse imellem alle Parter, at Pastor H. Jensen ligesom de andre Collegelærere stulde have sin Løn udbetalt af Collegeløsen og ikke af Værsmødet for de teologiske Professorer. Dette kan haabe Stølebestyreren og Forhænderen for den teologiske Afdeling bevidne.

At det samtidig blev en Fortaaelse imellem Pastor Harald Jensen, Direktionen, Stølebestyreren og Forhænderen for den teologiske Afdeling, at Pastor H. Jensen stulde tage visse Fag i Teologiklassen, og at de teologiske Professorer stulde til Gengæld give nogen Undervisning i College-Afdelingen, anser jeg for at være af en saa privat Natur, at en Diskussion i Bladene derom er aldeles overflødig.

Racine, d. 23. Juli 1902.

J. K. Rild sig, Formand i Støledirektionen.

J. K. Rild sig, Formand i Støledirektionen.

J. K. Rild sig, Formand i Støledirektionen.

J. K. Rild sig, Formand i Støledirektionen.

J. K. Rild sig, Formand i Støledirektionen.

J. K. Rild sig, Formand i Støledirektionen.

J. K. Rild sig, Formand i Støledirektionen.

J. K. Rild sig, Formand i Støledirektionen.

J. K. Rild sig, Formand i Støledirektionen.

J. K. Rild sig, Formand i Støledirektionen.

J. K. Rild sig, Formand i Støledirektionen.

Præthrum pulveriseres, fugtes, formes i Smaltager, som de almindelige Ormetager og tørres i en Døn. Naar faa den i et Delt eller et Bærelse, aabnettes der en fin Røg, som løber alle Insektterne, saa de løbe til Jorden; de kunne da let sejes sammen og brændes.

Før at holde Moskitoerne ude af Huset, maa man endvidere tætte sine Vinduer og Døre og dernæst gøre en daglig Runde gennem hvert Værelse, med den mest virksomme af alle hjemmelavede Fælder — et Tinlaag, fæstet paa Enden af en Stok og fyldt med Petroleum.

Naar den bliver løftet op og holdt under Insektterne, som hænger i Loftet eller paa Væggene, er et Sekund not til, at de bedrøves af Dampene og falder ned i Fælden. Men desforuden maa man henvende sin Opmærksomhed paa at udrydde Moskitoerne i Omegnen ved at fylde alle Vandhuller, de mindre med Jord, de større med Hilt, som kan fortære Moskitoeggene; alle sumpede Jorder maa afdrænes og der maa sørges for Afkob for alt stillestående Vand. Kan dette ikke gennemføres, maa man mindst een Gang om Maanedene helse Sommeren igennem oversprøjt Overfladen af dette med Petroleum, som udbredt i et tyndt Lag paa Vandets Overflade, forhindrer Anglen i at doerne og Moskitoer i at lægge deres Egg der.

Petroleum er det eneste, som kan gøre det af med Moskitoerne og derved det eneste nu kendte Præparat mod Malaria.

Svar til Pastor C. Falk.

J. "Danferen" Nr. 57 af 19. Juli d. A. har Pastor C. Falk en Artikel under Overskrift: "Lidt af hvert", hvor han fremfører flere Besørgninger imod forskellige Personer og Komitæer indenfor Samfundet. Forrest i Rækken kommer Støledirektionen. Enhver faar jo seje for sin egen Dør. Jeg skal indskrænke mig til at give den fornødne Oplysning i Stolestagen.

Først vil jeg sige — ikke alene til Pastor Falk, men til alle mine Samfundssigtende — at det er mit indersigtede Ønske, at jeg maatte saa Naade og Bismod fra Herren til at udsætte min Gerning i Guds Rige uden at hæde en mod Samfundets Love og Regler. Og jeg tager neppe fejl, naar jeg tror, at det samme er Tilfældet med mine Brødre, som arbejder sammen med mig i Direktionen.

Med Hensyn saa til den af Pastor C. Falk fremfattede Betyndning eller Mistanke, at vi tværtimod Værsmøde Bestemmelse stulde have talde en tredie teologisk Læser til Trinitatis Seminarium, som Samfundets Menigheder skal lønne, da kan jeg — uden at komme ind paa, hvad der privat eller offentlig har været sagt eller skrevet om den Sag — oplyse, at Støledirektionen aldrig har tænkt paa at foretage en saadan Handling, langt mindre gjort det.

I Følge Værsmødet Bestemmelse paalagde det os at ansætte de fornødne Collegelærere, hvilket vi gjorde — deriblandt Pastor Harald Jensen. Han blev af Direktionen kaldet til Collegelærer ret og set for dette Stølears Vedkommende, og det blev en hel og fuld Fortaaelse imellem alle Parter, at Pastor H. Jensen ligesom de andre Collegelærere stulde have sin Løn udbetalt af Collegeløsen og ikke af Værsmødet for de teologiske Professorer. Dette kan haabe Stølebestyreren og Forhænderen for den teologiske Afdeling bevidne.

At det samtidig blev en Fortaaelse imellem Pastor Harald Jensen, Direktionen, Stølebestyreren og Forhænderen for den teologiske Afdeling, at Pastor H. Jensen stulde tage visse Fag i Teologiklassen, og at de teologiske Professorer stulde til Gengæld give nogen Undervisning i College-Afdelingen, anser jeg for at være af en saa privat Natur, at en Diskussion i Bladene derom er aldeles overflødig.

Racine, d. 23. Juli 1902.

J. K. Rild sig, Formand i Støledirektionen.

J. K. Rild sig, Formand i Støledirektionen.

J. K. Rild sig, Formand i Støledirektionen.

J. K. Rild sig, Formand i Støledirektionen.

J. K. Rild sig, Formand i Støledirektionen.

J. K. Rild sig, Formand i Støledirektionen.

J. K. Rild sig, Formand i Støledirektionen.

J. K. Rild sig, Formand i Støledirektionen.

J. K. Rild sig, Formand i Støledirektionen.

J. K. Rild sig, Formand i Støledirektionen.

J. K. Rild sig, Formand i Støledirektionen.

J. K. Rild sig, Formand i Støledirektionen.

Arbejde af Orlogsmænd, af hvilke enkelte er meget sjældne Gæster i vore Farvande. Dette gælder i første Række det nordligste af samtlige Stibe, det argentinske Stoftebånd, Prædicator "Sermento", som arriverede i Gaar Morges. Det er et ualmindelig smukt Stib med en herlig Fregatrigning og et pynligt hvidt Strog.

Det er indrettet haade til Sejl og Damp, men i Reglen benyttes kun den førstnævnte Drikraft. Stibet er ganske nyt, ca. 2500 Tons, bygget for fire Aar siden i England og specielt indrettet til Dvælfeskibe for de argentinske Kædetter. Stibet har 20 Officerer og 35 Kædetter, af hvilke dog kun de 30 er Argentinerer, medens de fem er Peruanere. Dette rei sjældne Strog, af to Nationers Officerselever har fælles Dvælfeskib, maa ses under en sydamerikansk Synsindtryk. Peru og Argentina faar om ikke just i Altsianceforhold, saa dog i en hærst vensabelig Forbindelse, og da Argentina absolut er det mest velhavende af de Lande, og det, som har lang den største Flaade, har man generelt overladt fem Pladser i Dvælfeskibet til Uddannelse og Raborepublikens Kædetter.

Den argentinske Flaade er over dobbelt saa stor som den danske, den tæller i alt 75 søgaaende Orlogskibe, hvorimellem flere Panzerkibe af første Klasse af alermest konstruktions. Saaledes er Flaaden bleven forøget med 3 Panzerkibe, byggede i England. Det er et meget langt Toget, det argentinske Stoftebånd er ude paa — det skal anses omrent samtlige Havnene af Betydning i Europa. Stibet kommer nu fra Kristiania. Missionen er en dobbelt. Dels skal der gives Glederne den bedst mulige praktiske Undervisning, hvorfor man bl. a. besøger Arsenaler og Værfter paa de forskellige Pladser, og dels skal man vise "Flaget" i Europa til alle vensabelig findede Magter.

Det argentinske Stib er meget pynligt, hvorslaa Grund med hvidt Strihe, naar forogthede Stjerner og en nebgaaende Sol, Symboler paa Landets vestlige Belligenhed.

Uniformerne derimod afviger ikke meget fra dem, der ses i alle andre Nationers Orlogsmænd. Kun Kineserne har i den Retning noget for sig selv.

Noget tidligere paa Dagen, end det argentinske Stib arriverede, lafste et stort grønt Panzerkib, ved Navn "Ara", Anker paa Indretheden og lagde sig Syd for det franske Kædetstib. Ogsaa "Ara" har Kædetter om Bord og er ligesom de øvrige fremmede Krigskibe hvidmalet.

Igenom de sparsomme Mellemrum, der ikke udfyldes af de spide Kølser paa Indretheden af Stibe, skinner man den danske Kongenachts mørke Strog. "Dannebrog" er gjort sekklar og parat til at stikke i Søen med korteste Varfel.

Dore i Vest ligger Mast ved Mast saa langt som til Krihavnsmølen. Det er hele Yachtflaaden, suppleret med Provinsbaade og ubenlandske Kuttere. Om Bord træffer man de sidste Forberedelser til Ugens kommende Rapsfælder.

Helt oppe mod Nord ser man to franske Flage smelde i Vinden fra et Par Dampschacters Agterstavn, og lader man Njet glide Syd efter, opdager man i broget Forvirring det blaagule soenfte, det unionsmærkede norske, det engelske Union Jack og det tyfste Yachtflag spredt mellem de mange trappe danske Splittag.

Fra Fartstasjonen og Lyttbaadehavnen piler Jøller frem og tilbage mellem Land og Vistskjerne. En kommer med Proviant, en anden med en ny Anterlantærne, adskillige med friske Fald og Støber.

Mellem Tolboppen og Orlogsmændene farer Chalupper med Damp eller med Karer, indeholdende en dyrebær Last af iretandede Hatte og Kaarber, Officerer og Konsuler, der gør Bisitter og Gensivitter.

Hidhude græffe Matroser, hvidblufede franske og strøkrædede Argentinere finder hinanden paa Tolbopdens Grund og udoekler Repletter paa et engelt Kauderwælst, der kunde faa Haarene til at rejse sig paa en Aberdeen-Mand.

Med den nedgaaende Sol svinder Farverne i det livlige Billede, og naar den korte Nat har kastet sit lette Sør over Indretheden, stinnes den fantastiske Omrids af de flydende Boliger og et Rylder af flegne Stjerner, der hænger ganske lavt over Sundet — Anterlantærner.

Bilh. Ved: Grindringer fra mit Stib.

Gødt indb. \$1.00. Danish Luth. Publ. House, Blair, Neb.

Danish Luth. Publ. House, Blair, Neb.

Danish Luth. Publ. House, Blair, Neb.

Danish Luth. Publ. House, Blair, Neb.

Danish Luth. Publ. House, Blair, Neb.

Danish Luth. Publ. House, Blair, Neb.

Danish Luth. Publ. House, Blair, Neb.

Danish Luth. Publ. House, Blair, Neb.

Danish Luth. Publ. House, Blair, Neb.

Danish Luth. Publ. House, Blair, Neb.

Landemodet i Moskilde.

Paa Sjællands Stifts ubdvide Landemøde d. 3. Juli, i hvilket 280 af Stiftets Præster deltog, vedtoges følgende Udtalelser til Kultusministeriet, som vil her meddeles, da den er ret typisk for alle Landmænd.

Landemodet maa udtale sin Paa-Kænnelse af, at det høje Ministerium har imodelommen de fremsatte Ønsker om, at der maatte blive givet Kirken Lejlighed til at udtale sig om de i afvigtige Rigsdagsamling fremsatte kirkelige Lovforslag.

Men samtidig maa Landemodet fastholde, at "Kirkens Stemme" kun kommer til Orde gennem en Forhandling, der omfatter haade gejstlige og Lægfolk. Gennem Landemoder hører derimod kun Gejstlighedens Røst, og denne er allerede gentagne Gange siden de kirkelige Lovforslags Fremkomst kommen til Orde dels fra større Kærlige af Præster, dels fra enkelte Mænd. Her til kommer, at de ubdvide Landemoder ikke kan betragtes som et Led af Kirkens Organisation, idet de er ganske uorganiserede, hvorfor Deltagerne heller ikke har nogen Ret til at give deres Mening til Kende gennem en Afstemning. Deltageren i dem er nemlig fra Præsterens Side aldeles frivillig, hvorfor de frembyder en meget uligelig Representation for Stiftets enkelte Dele efter deres Størrelse eller mindre Afstand fra det Sted, hvor Landemodet holdes.

Det vil heller ikke med Rette kunne siges, at naar paa den ene Side Præsterne for sig udtaler deres Mening om de foreliggende Spørgsmaal, og paa den anden Side Befolkningens Repræsentanter paa Thinge udtaler deres Mening, vil man ved Sammenholdelsen af disse Udtalelser fra "Kirkens Stemmer" at høre. Thi ganske affet fra, at Rigsdagens Medlemmer ikke som saadanne kan siges at være Repræsentanter for Lægfolket i den evangelisk-lutherste Folkekirke, maa der fastholdes, at ligesom Kirken bestaar af Præster og Lægfolk i Forening, saaledes kan Kirkens Røst kun komme til Orde gennem en samlet Udtalelse af Præster og Lægfolk.

At Kirken faar Lejlighed til en saadan Udtalelse, maa Landemodet ønske for aldeles nødvendigt. Det tillader sig derfor at anbrage om, at Ministeriet vilde foranledige sammentalt en efter udelukkende kirkelige Hensyn sammensat Kirkedag (eller som der atter og atter blev vedtaget af Rigsdagen i de første Aar efter Grundlovens Givelse: en repræsentativ, forberedende Synode), bestaaende af gejstlige og Lægfolk. Dens Opgave maatte være af alene at drøfte de foreliggende kirkelige Lovforslag, men fremfor alt at tage Folkekirkens Foranstaltningsspørgsmaal i det hele under Overvejelse for derefter at fremsætte Forslag til Regering og Rigsdag. Derved vil man ikke alene kunne faa Kirkens Røst at høre, men ogsaa kunne undgaa den Fare, som altid vil ligge for, naar de borgerlige Lovgivningsfaktorer er ene afgørende for de indre kirkelige Spørgsmaal, at komme ind i et Statskirkebestemte, der vil blive mere skabningsangst for Folkekirken, end den enevældige Kongemagt nogen Sinde har været.

I det Landemodet i Henshold hertil maa ønske, at en Kirkedag som den omtalte maa faa Lejlighed til at udtale sig, inden Rigsdagens Forhandlinger om de kirkelige Lovforslag ses de videre, skal det, med Hensyn til de forskellige Spørgsmaal, som Ministeriet i Cirklulæret af 29. Maj d. A. har ønsket bragt "under Forhandling" paa det ubdvide Landemøde, tillade sig at bemærke, at da Landemodet kun kan være samlet en Dag, har det været umuligt blot at give Deltagerne Lejlighed til at udtale sig om alle disse Spørgsmaal, endfide til at gøre disse til Genstand for en egentlig Forhandling, hvorigenom de forskellige Ansukker kunde mødes og enes, eller til at stille Uenighedsforslag angaaende andre Stykker af de kirkelige Lovforslag. Landemodet har derfor maattet indskrænke sig til, efter at nogle af Deltagerne har faaet Lejlighed til at udtale sig om de første Hovedpunkter angaaende Menighedsraad og Præstevælg, at vedtage følgende Resolution, der dog ikke maa betragtes som Resultat af en indgaaende Forhandling, men kun som en Udtalelse af den blandt Deltagerne fremherstende Ansukkel.

Naar der spørges, om den paa-hvide almindelige Indførelse af Menighedsraad kan anses for at være til Gavn for Folkekirken, da er Landemodet af den Mening, at et Menighedsraad i et Sogn, hvor de aandelige Betingelser for dets Virksomhed er til Stede, vil kunne virke til Styrkelse af Menighedsbevistheden og derved til Gavn for Folkekirken i det hele, hvorimod det i et Sogn, hvor de aandelige Betingelser fattes, snarest vil

være til Stade og i al Fald ikke til nogen Gavn. Det maa derfor ønske, at der maatte gives det enkelte Sogn Ret til at fritage for at oprette Menighedsraad, naar det efter nærmere bestemte Regler udtalte Ønsket derom.

Naar det dernæst spørges, om Menighedsraads-Institutionen i sig og for sig kan anses for at være et saa naturligt og selvstændigt Led i enhver Kirkes forfatning, at dens Indførelse kan anbefales, ogsaa uden at der samtidig foreligger et uarbejdet Forslag til en Forfatning for Folkekirken, da vil Svaret herpaa ganske afhænge af, paa hvilket Grundlag denne Institution er bygget. Vel maa det indrømmes, at Menighedsraads-Institutionen maa udgøre det første Trin i enhver repræsentativ Kirkesforfatning. Men denne Institution kan være bygget paa en saa rent kommunal Basis, at den vil blide Hindring for en Kirkesforfatning, der i nogen Maade skal kunne kaldes kirkelig. Det er derfor ubetinget rigtigt, at der samtidig med Indførelsen af Menighedsraad foreligger et uarbejdet Forslag angaaende Kirkesforfatningens øvrige Trin og saaledes er gjort Strid til Gennemførelse af en hel Kirkesforfatning. Og det maa i al Fald ubetinget kræves, at Menighedsraads-Institutionen er bygget paa en saadan Basis, at den ikke skal hindre, men saa vidt muligt fremme Kirkesforfatningens kirkelige Karakter. Her til vil der udtaltes, at daa de Valgretter og Valgbarheder er knyttet til Betingelser, som i nogen Maade kunne stige, at det kirkelige Hensyn kan komme til sin Ret ved Valget og Oprettelsen af Menighedsraad.

Hvad Præstevælget angaar, da er-ender Landemodet, at Sogemenigheder har et berettiget Krav paa Deltagelse deri, men er tillige af den Mening, at dette Krav vil paa den for Menigheden selv bedste Maade se Jule-dest, naar det ikke, som foreslaet, bliver Menighedsraadet, der har at vælge og indstille 3 blandt alle Ansøgere, men saaledes, at Ministeriet efter indhentet Betragtning og Indhilling af Biskoppen fremstiller 3 af disse, og at Valget imellem dem foretages af Sognets stemmeberettigede Beboere paa en Maade, som nærmere bliver at bestemme.

Paa Grund af Tidens Ansehelse maa Landemodet give Afslut paa saa vel med Hensyn til disse Punkter at præficere bestemt formulerende Forslag i det enkelte, som overhøvedet at komme ind paa de endnu ubestemte Spørgsmaal i Ministeriets Cirklulæret.

Denne Udtalelse blev enstemmig vedtaget af selve Landemodet (Stiftets Biskop og Prooster). — Ved Afstemning af alle Deltagerne i det ubdvide Landemøde blev det første Afnit af Udtalelsen (angaaende Sammentaltelsen af en Kirkedag) vedtaget med 247 Stemmer imod 6, som stemte derimod, og 27, som afholdt sig fra at stemme; og det sidste Afnit (om Menighedsraad og Præstevælg) blev vedtaget med alle Stemmer imod 4, som stemte derimod, og 8, som afholdt sig fra at stemme.

Et Monradst Forslag fik 25 Stemmer.

Et Monradst Forslag fik 25 Stemmer.

Et Monradst Forslag fik 25 Stemmer.

Et Monradst Forslag fik 25 Stemmer.

Et Monradst Forslag fik 25 Stemmer.

Et Monradst Forslag fik 25 Stemmer.

Et Monradst Forslag fik 25 Stemmer.

Et Monradst Forslag fik 25 Stemmer.

Et Monradst Forslag fik 25 Stemmer.

Et Monradst Forslag fik 25 Stemmer.

Et Monradst Forslag fik 25 Stemmer.

Et Monradst Forslag fik 25 Stemmer.

Et Monradst Forslag fik 25 Stemmer.